

KAREL

ŠIKTANC

D Í L O 8

Řeč vestoje

Vážná známost

Nesmír

Čistec

Dílo 8

Řeč vestoje

Vážná známost

Nesmír

Čistec

Karel Šiktanc

V ediční řadě Československý spisovatel
vydala Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum
Praha 2025
Editor Jiří Brabec
Redakce Milada Motlová
Obálka a grafická úprava Karel Vilgus
Sazba DTP Nakladatelství Karolinum
Vydání první elektronické,
podle prvního tištěného vydání (2014)

© Univerzita Karlova, 2014

© Karel Šiktanc, 2014

Design © Karel Vilgus, 2014

ISBN 978-80-246-2506-5

ISBN 978-80-246-5932-9 (pdf)

ISBN 978-80-246-6109-4 (epub)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

KAREL ŠIKTANC

Řeč vestoje

Vážná známost

Nesmír

Čistec

Řeč vestoje

2005

Jaroslavu Jirsovi

„V kameni se kosmicky spí“ Fernando Pessoa

1

Tolikerý vichr,
tolikerý jásot... zde v tu stranu ticho.
Je to dar?

Či můžeme za něco?

Pořícím plují něčí nahé ruce,
ač spala, jakýsi úžas trhl oblým
tělem krajiny,

chlap kopl do židle... utíká jako živá.

Ano,
jestli tu něco...
tak ten třpyt! Ten zběsilý okřik mrtě

a ouzka,
ta zuřivá červeně,

ten kel. Ten dráp. To sbírání se ran,
to sbírání se ze čtyř,

to vytí z kůru, to bití vzhůru,

ten tah, ten strmě sněžný šponovaný vzduch,
lauf stříbra,
menhir,

Karnak,

báj.

Celej náš křivej katedrální hapták.

Celej náš chromej katedrální vztyk.

Horoucí kámen, ledový pot.

Oblak podoby ženy padá rozpřažený do lesa,
jak by ho stihl nečekaný úder...

Bože I tahle myšlenka na smrt
bojí se o život.

Pole k nepřejítí.
Les Němcův dýchá po způsobu zvířat.

Kde v konci zahrady na konci hadice zvedla
se, kývá křehká hlava vody...

Svislosti!

Příkrá bázní! jestli si se mnou ještě chceš
začít,
tak pojď:

vanutí bourá letmou rovnováhu hmot,
zle mladé břicho napjatého léta cpe se mi

do úst, do očí,
z primitivní nádhery hornin, rovnou z kvádra,

páčí se na svět bledé torzo bytí,

jedinou ruku na své krásné hanbě,
kotníčky šlachy cembr týlní krajina
a lbí...

(v jistotě ničeho, v tom tupém utkvění,
je tomu navždycky tak málo rozumět!)

ale i básně v nás tuatam ladem,
šrekou,

jako kusy soch sbalené v mokrém hadru.

Zářivé prázdno niv,
„Kuníčko, Kuní,
přimluv se u ní,
ať ještě nehřímá, ať ještě neblejská,

ať jenom po drahách duní...“
Mohutná živá kritéria mrtvé přírody se tmí.

Vysoko v temeni svalstva,
v kameni tatém na živé maso na stonku

dlouhatanánánském
čínská hortenzie světla.

„Hrubá,
pohlad' si mě.
Aspoň hrubým slovem.“

„Postůj při mně,
Křivej.
Bud' mi chvíli roven.“

Tremola kachlových tunelů,
 titěrný muzikální nářek... jak by svět stížen
 nevolí popsat se vlastními slovy.

Ustupuju. Celý život ustupuju,
 abych tě celého viděl.

Hrb, stud země
 (jedno tělo) vztyčený jak boží záměr.

Je pozdě, prší nám... věčně se
 zapínám jak bych měl nedopnutou kůži.
 Kdeco tu k pitvoře,

kdeco už k obtíži, revír se ohlíží,
 čítám co před šutrem ještě mi naživu,

plavací, lítací, plakací, trhací...
 Z čeho by jistý počet.

Hmyz vykládaný brilianty
 Cín liják Hrstě
 záclon

V křídlových dveřích básně špalírový strom
A horká bezostyšná podpaží
A vosí cukr vosí rány v brutálně roztržených
prsou dne Vlčí mák srdceryvně vříská!
V mžikových křečích čistoty (kdekoli po stěnách
bezbarvou propiskou) lehce havarované
rodinné výjevy štěstí

A jedna krajina
v které se štipkou ještě posílaly polibky

A děti
Co zaplatpámbu netuší jak strašlivé jsou moci

Zvážněly zvuky,
v louce rozpouští se kůň...
řeznickej pes soumraku ukousl si nohu.

„Komu na tom záleží?
Ani zvonu ve věži.

Ani pánubohu.“